

DÖBRENTAI KORNÉL

HÚSVÉTELŐ DÖBLINGBEN

Ujj-bizsergetőn közel ma a bent meg a kint;
jácintban, ibolyában, földet horzsolva száll az ég,
már NEM TUDOM MEGMENTENI MAGAM, visszafelé
ketyegve meglódul a vesztég-idő, hóvirágok rozsdás
roncsai velem süllyedőben, ADIEU KEDVESEIM –

Mandulavirágzássá húsosodó hószakadásban varjak,
alvadt vérdarab-gunnyadásuk búskomor ballaszt
a startba-feszült fákon, a rögök csöknyösek
a feltámadásban, üdén sóhajtják vissza a Teremtő
leheletét: a fölszálló párából kivész az
ezüst-árnyékú foghatatlan s konkrét-barnába
vaskosodik, testvadásos kivégzőoszlopokká durvul el;
Aradra visszarévedő rettenetes ámbitus, ahol időzöm,
fátumos önpárbajomra készen, a mágikus
fegyverrel mindig szemben, akkor is, ha olykor háttal
a kegyelmező magam-feledés óráiban, ez a gesztus
vakmerőségem fonákja, szemközt a mohón sürgető
pisztolycső: Istent megrökönyítő szabadságom
szülőcsatornája, hívogató egyirányú
árvaság-alagút, tartalékolt menekvéssel
sötéten telizsúfolt -: az elhúzott ravasz nyomán
dörögve leszakad a Lánchíd a homlokom mögött,
robaja Nyitrától Kolozsvárig betölti-e mind
a térségeket, megébreszti-e a gyurma anyagba
visszazsibbadt hazámfiat, robotosait
a felelőtlen kábulatnak, kik elevennek
áltatják maguk, vajon riadóztat-e
magosba-robbanó életem mennydöreje, elhallszik-e
több emberöltőnyi messzeségre, s elme-virradtatón
ellátszik-e odáig pisztolyom torkolattüze,
mementós fároszként strázsálhat-e vagy öröklődő
setétségge suvikszolja az éjszaka?

S mint asszonyölet előzőnlő dús lövellet,
kiszökken az agyvelőm tékozló sugárban,
vajon megtermékenyíti-e maradandón ezt a
kurafiktól folytonos elvetélésre gyötretett
táját, s ha megfoganna is, itt kikaparnak minden

embrió-hitet a pettyes-életű hiénák, lármásan
zabálnak, BON APPÉTIT A HAZÁHOZ, BESTIÁKI! -
kellemkedve nyakukba kötik partedlinek a
nemzeti zászlót, pofájukból rácsorog a hamisított
szabadság pancsolt nyála s aláfoly összerandítani
a csizmám: magam fényesgettem, mániákusan,
akár egy ideát, s bár makulátlan, mintha lenne
tükörben áztatott, a nyers-lehű bőr visszakerődzi
a mocsárba süllyedő bomló őszállat-tetem,
a magyar Atlantisz szagát, s akár az Isten sorsba-fáradt
malmai, keserves nyikorgással megindulnak a
kubikustaligák, s az agyagfalú gödrök
hirtelen híg-arany gyertyafénnyel összemaszatolt
termékké válnak, és mindegyikben Caroline,
s akár az édességes enyészet lépcszején,
sebezhetetlen, mustillatú talppal lépked egy
zongora kéjelgő fogsorán, a mozarti A-dúr
zongoraverseny megérint, mint egy vörösborba mártott
selyem vércseszárny, tovaviharzik, s újra
a talicskanyivás, magányom cifra, akár egy üres
huszártishti uniformis, versenypálya-dübörgéstől
hangos a szívem helye, légiessé rugaszkodva,
elnyúlt testtel vágtatnak a lovak, már különválnak
tőlük, lemarad mögöttük az evilági elán,
megfagy, szibériás hidegben lomha hullám,
de ők, lebírvá a sárbanyűgöző, glóbuszi vonzást,
recsegve áttörnek a bordakarámot s a tejúton nyargalnak tovább.

Jácintban, ibolyában, földet horzsolva száll az ég.

Voltam megnyilatkozásaid lélekkel inspirált
gépezete Uram, berekedésig erőszakos hajókürt-esdeklés
a ködben, sugallataid közvetítve saját keresztem
tervezőmérnöke voltam, most Te következel végezd be,
amit elkezdtem; segítsd felkelni és járnai a népem,
s akár Tenfiadnak, ne csak erőt, ihletet is adj
a feltámadáshoz, múltásom után sem pihenhetsz meg
bennem Uram. Ez végakaratom. Ámen.